

Ông ơi, đi ăn cơm đi, tôi mệt, nếm mệt lất. Ông cứ chờ vậy trong nhà tôi cứ ngồi bèo già rồi mà còn mùi mận. Con ép, ông đừng ngầu nhé, cứ nói như như bèo ăn đi rồi. Nó ép mình ăn là lo đến sợ cả khỉe cả mình, là thối ng mình. Cứ thối ng thối ng chúng nó không màng mình no đói ra sao hay thối vào vì nếm mệt ng lất toàn ngồi xa rồi thì còn buồn biết mệt hay ông.

Lát nữa tôi giờ ít quố nhỏ. Ông bèo cơm để thối quá, nó bèo nhỏ có nhieu để ng ông à. Mà thối ng tuối này rồi, chờ tày sợ ng mai biết ngày nào, kiêng cứ quá cũng khỉ. Mối lẩn dếm dúi chùm nhỏ, ông mng như con nít thối thối ng quá, muố khóc luôn. Trong ngăn để lất cũng còn mệt ít kẻo trái cây, thềm thì ăn vài cái thôi. Giờ y gói kẻo bèo lẩn trong bao, chờ u mai tôi đem bèo vào thùng rác công viên. Gồm, cứ phỉ ăn vậy. Chúng nó biết thì la tôi chờ. Mà chờ ng sao, miố là ông vui. À áo ông đang bển dính kem bánh ngọt tưởi chờ u hôm kia, thay đi kẻo lẩn thối a ông tui bẻo này. Hỉ trố a nghe trố bàn nhau may áo, cứ cho ông nếm đó. Thiết tình, tưởi nào cũng treo nghinh ngang mà cứ may hoài. Trố như vố đông để vui thì có vui, mà mệt, để n thối i reo liên miên, chúng nó như to nhieu quá. Muố nghố ngố i cũng chờ ng yên. Nãy giờ bèo mếm mệt, bây bết lao xao cho mếm nghố mếm tưởi, vậy mà chúng cứ tưởi lui ra vào coi mếm mếm ra sao. Già cứ thì nay mệt mai khỉe là chuyể n thối ng, nói vậy mãi nó vển tra hỉ, lo lẩn ng khóc nếm a chờ! Thối dưởi hỉ.

Bà nói hỉ mếm nghố mếm lất rồi ăn cơm sau, mà cứ nếm mãi, tôi hỉu là bà mếm nhieu, vì nếm lẩn i thì bà đã nói lẩn i. Tôi không thối y đối, chờ ng muố ăn. Bèo a cơm không có bà lẩn i càng không tha thiết nếm a. Chúng nó hòa nhau cển như nếm bà . Rồi chố tưởi nghĩ p ông già, lẩn dưởi dành. Tôi vển n ngố i cển nh bà, hỉ thối bà mong manh quá, như như không, để tưởi bàn tay gển chờ ng thối y gió. Như mếm lẩn i biển bà thối ng như c hất thối đi ông, hất sâu vô. Và mình cùng hất nếm ào, như thối bù lẩn i như ng giờ phút giam mình trong nhà hay đã tiêu phí thối i gian thối không đúng cách. Như ng lúc đó tôi có cơm thối ng buồn ng phỉ nếm ra, căng lên, mếm nh mếm. Bây giờ lẩn i thối y yển u hển đi, như thối ai đã hút hất sinh lẩn c mình rồi, và tôi thối khó khăn, ngố t quăng. Tôi muố n mình lẩn i ra biển cho bà hất thối. , phỉ chỉ tôi có thối hất thối cho bà để bà bết mệt. Tôi chố a thay áo, chờ ng để a nào để ý để n tôi bển ng bà đâu. Mếm bà không xoi mới mà tinh, thối y hất. Tôi cũng không ăn vậy kẻo. Có bà thì bết cển sển vậy trố m nào cũng vui, mình chố mếm m cển i vển i nhau là đi u gì cũng thành trò chố i bí mếm tưởi mà ngay tình. Giờ không cơm viên kẻo tưởi tay bà dếm dúi thì như tôi gian lẩn i cái gì. Tôi không thềm ngố tưởi đâu, bà đừng lo. Tôi thềm ngố i nhìn bà im lìm... Bà ơi, nói gì đi!

Đêm qua tôi khó ngố ông . Trố n trố c mãi. Rồi chố p mếm tưởi lẩn i mếm thối y mình bay lên trố n nhà, nhìn xuố ng ông ngố mà mếm tưởi mây không thối dẫn chút nào. Có lúc ông nếm cưởi hay khóc mếm cưởi. Tôi vển i vàng đáp xuố ng ôm chố tưởi ông như mếm lẩn i mếm tưởi trong hai để a mình giờ tưởi mình trong đêm. Thối y

ông nhăn nhó, tôi ôm chặt quá ông thì nhng, tôi buông ông ra, rồi thì nh d y. Tôi rón rén ra nhà ngoài, tr con n m la li t. Tôi đi m t vòng hôn đám cháu n i ngo i đang say ng , đ a nào trông cũng bình an. Con TiTi ôm chú s t mình mua cho nó hôm sinh nh t. Ông đ ng bu n, tr con mà, nó thích ch y ch i ch có thích ng i nghe mình k chuy n đầu ông. Sách truy n đ y nhà, đêm nào tr c khi ng b m cũng đ c cho nghe, toàn chuy n công chúa hoàng t ho c các nhà thám hi m c c B c c Nam, chuy n c a mình thì t thu q quê, nó có hi u “tát n c ru ng” hay “n m tôm” là gì, gi i thích chúng cũng không hình dung ra đ c, nh t là mình k đôi khi cũng ch ng đ u đuôi m ch l c gì...

Tôi tr v phòng khe kh n m xu ng c nh ông, hít mùi da th t ông l i t m mà v n th m tho. Đúng là v ch ng quen h i ông nh . Tôi hôn nh lên trán, t a đ u lên vai và đan tay ông. Mình luôn luôn đan tay nhau khi ng mà. Tôi kéo áo và s a l i chi c g i ngay ng n cho ông. Ông có gi c ng sâu, th ng b o “gi c ng c a ng i ngay th t”, làm gì cũng ch ng th c. Qua ánh đèn hành lang r i vào, tôi nhìn ông th t k , t ng nét. Ng i ta b o n u nhìn k ng i thân mình s không nh n ra ng i y n a. V y mà tôi v n nh n ra ông, vì tôi th ng nhìn m i khi ông ng . Không bi t ông có nhìn khi tôi ng không, ch càng nhìn càng th ng ông . Tôi th y rõ t ng n p nhn, m i ngày m t nhi u và sâu, nó nh s i th ng c t v ch ng già mình m i lúc m t ch t h n. Cái đ u đó ch u đ ng h t nh ng lúc trái tính đ h i c a tôi. Nh th i còn tr m i l n ông ă nói v ng v , nháy nhó ra đ u cho ông im l i c h i to lên em mu n nói gì, v y là nháy nhó ch ng còn hi u l c gì n a. Tôi th ng mong ông đi tr c, tôi lo m i th cho đ y đ , và tôi xoay s đ c. Còn ông thì v ng v . Tr nh c nói b không bi t làm gì h t mà nói không ch u nghe. Nghĩ đ n ngày l ra tôi đi tr c, còn ông m t mình t i quá...

Bà à, l lòng nh , đêm qua tôi th y mình v quê. Làng x a có khác đi nhi u nh ng ru ng đ ng v n còn bao la tít t p. Con đ ng nh đ n vào làng bây gi đã trắng nh a, r ng rãi. Chi c c u tre đ p đ nh b t qua sông đã thành c u đá t thu nào, và n c sông thì trong veo th y đáy. Mình vào làng, tr nh ch y theo nh r c đèn. C xóm r n rã h n lên. Bà nói vui quá, ch ng t là hàng h còn nh nghĩ đ n mình. Qua cánh c ng g đã m c s t m nhi u ch , cánh c ng n ng tr ch ch c ch n mà h i x a m i l n m ra đóng vào kêu vang c xóm l ng yên, xuyên h t m nh v n, mình cùng hân hoan nh tr nít ch y ngay vào hiên có c u m đ ng ch . Ai cũng có v trắng ki n tr trung. M m c áo bà ba màu kem nh t bà mua h i T t năm sinh m con TiTi, và c u trong chi c áo dài the đen nói s p đi ă c . Tôi l i đòi đi theo mà c u không cho, c i nh o tôi nh đám con th ng trêu “b gi ng con nít”. Nh ng m và bà thì không nói gì, ch nhú m t l c đ u nhè nh . Tôi may m n có hai ng i đàn bà th ng yêu thông c m. M t lát ba ng i nhìn nhau nh có gì riêng t mà tôi ngoài cu c, bà b o “tôi ch i v i c u m , ông v tr c k o tr nh nó lo”. R i c ba đ y tôi ra c ng. Tôi đi, ngoái l i th y bà nhìn theo bu n thiu, bà nh nh n l t thõm gi a c u m . T nhiên tôi khóc, thi u bà dù ch đo n đ ng r t ng n cũng là di u v i...Tôi la to lè l mai m t v nghe bà. R i tôi gi t mình th c đ y, d i bóng đèn m bà c a mình rên khe kh , tôi kéo chn ngay ng n cho bà. Tr nh bàn ra tán vào cái gì, v bí m t nh chuy n qu c gia đ i s . Tôi h i có chuy n gì không, đ a nào cũng l c đ u nói không. Bà ch b nh n m đó mà tôi đã th y không còn ph ng h ng n a. H i chi u m y đ a cháu đã ngh ch che khuôn m t thanh tú c a bà b ng chi c khăn thêu tr ng toát... Bà i!

Ông ơi tôi thấy rồi. Té ra... té ra... Coi chừng, khóc thì trẫm nhé nó trêu cho. Nếu hỏi gì mùa đông, ông thấy ông vào giờ ông nằm trẫm cho em chơi rồi mời đi tôi vào, thì bây giờ tôi sẽ sẽ đi trẫm cấn đấm cho ông, ông nhé. Trẫm đi rồi. Trẫm đi rồi. Thấy ông quá...

Bà ơi, tôi đã báo cho bạn ngồi bên mẹ lâu lâu, nhưng chúng nó kéo tay tôi ra khỏi tay bà. Nhưng tôi đã đi vào chi cớ giờ ông là học, tôi hỏi bây giờ đi báo nh vi n à. Thấy chớ a, rõ ràng bà báo nh nhữ u mà. Tôi bà cớ nói đi bà gánh hết báo nh học cớ a tôi luôn. Giờ ông chờ quá, tôi cớ chen vào mà nào đợc yên là a thấy nằm cho vớ a đâu, chúng nó kéo ra ngay, cho ông thu cớ gì ông li bì không mang mớ. Khi thấy dợy, nhà rờn rằng kớ ra ngớ i vào khi n tôi chóng mớ t. Chúng nó tấ m tấp cho tôi nh con nít, bắt uống sữa và ăn. Tôi nghĩ n, không nuốt đợc, báo gớ i mớ xuống ăn vớ i bà. Bà không xuống, nói đã ăn rồi. Rồi chúng nó báo áo mớ i cho tôi. Ai cũng mớ c áo mớ i. Tôi cớ (chớ c vớ y) lên xe. Tôi hỏi mớ đâu, chúng báo mớ ngớ i xe khác rờn hớ n. Xe ngo n ngo n, ngo n ngo n đi qua nhữ u con đợc ng là học. Cùng cùng đợc ng là i. Khu vớ n mênh mông vớ i là i đi ngang đợc rờn rãi toàn cớ thớ nh công viên, đợp bà nh. Chớ c làm pic-nic. Xuống xe. Coi chừng trẫm chân nghe bà. Con cháu mình chu đáo đem sớ n ghớ cho tôi ngớ i. Tôi hỏi mớ đâu. Mẹ đi toa lét. Là mớ thấy nhữ u ngớ i nói gì chớ ng nghe rõ, thiên hớ có vớ nghiêm túc quá. Nghe man mác. Hoa nớ ng bớ ng. Vớ y mà tôi mớ t. Bà đi toa lét lâu nh ...Rớ i chúng đợ tôi đợc lên, chớ ba báo bớ c mà xa tít tớ p. Trẫm c mớ t là cái hớ. Tôi hỏi cái hớ gì đó. Chúng báo không có gì, báo ném nằm đợ t này xuống đó đi. Tôi hỏi chi vớ y, chúng hỏi là i báo nh hớ i xớ a dợy chúng con hết đợ t quê hớ ng là quý là m, phải đợ t nó vào nớ i nào mình tha thiế t nhấ t, đúng không bớ ?- ớ đúng.- Đây nớ a, báo thấy cảnh hoa này xuống hớ đi. – Chi vớ y con?- Hớ i xớ a hái hoa cho mớ, báo thấy ng báo o tớ ng nhau mớ t cảnh hoa vớ n hớ n nói là i nớ ng nh, đúng không?- ớ, mà mớ đâu?- Mẹ chớ báo nhà. - Tôi nghĩ p, đợc đợ mớ chớ lâu, mau mau cho báo vớ vớ i mớ đi con...

Paris-NT, Juillet 2009